

Ст. Познавамъ чи радославъ щель да стори зло, и не го сторилъ.

Уч. Защо не го сторилъ?

Ст. Защото чэль въ себе си нѣкой гласъ, който мѣ дѣмалъ да не стрѣва това: Защото е зло.

Уч. Тѣй е Стефане, секой челоувѣкъ има такъвъ вжтрешенъ гласъ, който се дѣма совѣсть. Той во-спира челоувѣка отъ злото, и го возвеселява, кога не стори злото.

Уч. Павле! ты не знаещь ли нѣкой повѣсть?

Пав. Знамъ еднѣ за благодѣніето, но имаъ ли позволеніе да я каже.

Уч. Имашь, имашь, кажи я да чѣме.

Пав. Единъ баща имаше три дѣца, които сѣкога ги позчаваше на добро и тѣ го слѣзшаха съ вниманіе.

Въ единъ лѣтний красенъ вечерь като сѣдеше съ тѣхъ въ градинатѣ, злови дѣте за рѣкатѣ и рече: Дѣца мои! азъ много пѣти сѣмъ ви казалъ, какъ челоувѣкъ само тога вечера и спи сладко, кога е сторилъ презъ денья нѣкой добринѣ: Но ви сторихте ли днесъ нѣкое добро? Сторихме; рече малката Лепослава, азъ днесъ дадохъ мой-а комать на едно сиромашко дѣте. Послѣ рече Милошъ, азъ днесъ видѣхъ на сосѣда (комшіята) градинатѣ отворенѣ и я затворихъ на де влезать вжтре добытацы.

Ами ты Павле какво си сторилъ, рече бащата? Павелъ се позсрами и като си наведи очите надолъ, рече: отче, чи ты много пѣти си казалъ, да не се хвалиме кога сториме добро, стига богъ да го знае. Тога баща мѣ каза: Тѣй а чадо мое, но ты сега кажи свободно да чѣме какво си сторилъ. Тога Павелъ рече: Азъ днесъ като сретнахъ едно развратенно момче, безъ да мѣ сторя нѣкое зло биме добрѣ.